

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania lub, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów; oraz
- obciążenie Parlamentu i Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania lub, ewentualnie, orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie niniejszego odwołania wnoszące je podnoszą cztery zarzuty:

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo oraz art. 263 TFUE, a tym samym art. 47 Karty praw podstawowych, stwierdzając, że fakt, iż Parlament uniemożliwił wnoszącym odwołanie objęcie ich mandatu, wzięcie udziału w jego posiedzeniach i wykonywanie ich mandatu od dnia 2 lipca 2019 r., nie wynika z odmowy uznania przez Parlament posiadania przez wnoszących odwołanie statusu posłów do Parlamentu Europejskiego, odzwierciedlonej w instrukcji z dnia 29 maja 2019 r. i w piśmie z dnia 27 czerwca 2019 r., a tym samym, że zaskarżone akty nie zmieniły sytuacji prawnej wnoszących odwołanie.

Zgodnie z art. 12 aktu z 1976 r. ⁽¹⁾.. do Parlamentu należy rozstrzyganie sporów, jakie mogą wyniknąć na tle postanowień aktu z 1976 r., którego art. 1 ust. 3 stanowi istotny przepis. W wyroku *Donnici* ⁽²⁾ błędnie zinterpretowano podział kompetencji między władzami krajowymi a Parlamentem, o którym mowa w art. 12 aktu z 1976 r., w odniesieniu do kompetencji przyznanych Parlamentowi. W każdym wypadku wnoszący odwołanie mieli prawo do objęcia mandatu w oczekiwaniu na decyzję dotyczącą sporu, w który wdali się z Parlamentem, w związku z czym Sąd naruszył prawo, orzekając w zaskarżonym wyroku, że zaskarżone akty nie zmieniły sytuacji wnoszących odwołanie.

Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że decyzja o odmowie zainicjowania działań w celu potwierdzenia przywilejów i immunitetów wnoszących odwołanie na podstawie art. 8 regulaminu Parlamentu Europejskiego nie jest aktem podlegającym zaskarżeniu.

Sąd naruszył prawo, twierdząc, że wnoszący odwołanie nie zwrócili się do Parlamentu Europejskiego o ochronę ich przywilejów i immunitetów na podstawie art. 7 i 9 regulaminu Parlamentu Europejskiego.

⁽¹⁾ Akt dotyczący wyborów posłów do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich (Dz.U. 1976, L 278, s. 5), załączony do decyzji Rady 76/787/EWWiS, EWG, Euratom z dnia 20 września 1976 r. (Dz.U. 1976, L 278, s. 1), zmieniony decyzją Rady 2002/772/WE, Euratom z dnia 25 czerwca i 23 września 2002 r. (Dz.U. 2002, L 283, s. 1) [tłumaczenie nieoficjalne].

⁽²⁾ Wyrok z dnia 30 kwietnia 2009 r., *Włochy i Donnici/Parlament* (C-393/07 i C-9/08, EU:C:2009:275).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Tirol (Austria) w dniu 19 września 2022 r. – Umweltverband WWF Österreich i in./Tiroler
Landesregierung**

(Sprawa C-601/22)

(2022/C 441/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Tirol

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Umweltverband WWF Österreich, ÖKOBÜRO – Allianz der Umweltbewegung, Naturschutzbund Österreich, Umweltdachverband, Wiener Tierschutzverein

Druga strona postępowania: Tiroler Landesregierung

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 w związku z załącznikiem IV do dyrektywy 92/43/EWG⁽¹⁾, w wersji ostatnio zmienionej dyrektywą 2013/17/UE⁽²⁾, zgodnie z którym wilk podlega systemowi ścisłej ochrony, narusza „zasadę równego traktowania państw członkowskich” zawartą w art. 4 ust. 2 TUE, jeśli populacje w kilku państwach członkowskich podlegają odstępstwom od tego systemu, ale dla Austrii nie przewidziano odpowiedniego odstępstwa?
- 2) Czy art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, w wersji ostatnio zmienionej dyrektywą 2013/17/UE, który stanowi, że odstępstwo od systemu ścisłej ochrony wilków jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy m.in. populacje danego gatunku pozostają we „właściwym stanie ochrony” w ich „naturalnym zasięgu” pomimo odstępstwa, należy interpretować w ten sposób, że właściwy stan ochrony musi być utrzymany lub przywrócony nie w odniesieniu do terytorium państwa członkowskiego, lecz w naturalnym zasięgu populacji, który może obejmować znacząco większy, transgraniczny region biogeograficzny?
- 3) Czy art. 16 ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/43/EWG, w wersji ostatnio zmienionej dyrektywą 2013/17/UE, należy interpretować w ten sposób, że oprócz bezpośredniej szkody wyrządzonej przez konkretnego wilka do „poważnej szkody” należy zaliczyć również pośrednią (przyszłą) szkodę „ekonomiczną”, której nie można przypisać konkretnemu wilkowi?
- 4) Czy art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, w wersji ostatnio zmienionej dyrektywą 2013/17/UE, należy interpretować w ten sposób, że „zadowalającą alternatywę” należy badać wyłącznie na podstawie faktycznej wykonalności, w świetle przeważających w kraju związkowym Tyrol struktur topograficznych, lokalnej gospodarki pasterskiej i gospodarstw rolnych, czy też należy ją badać również na podstawie kryteriów ekonomicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2013/17/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowująca niektóre dyrektywy w dziedzinie środowiska w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz.U. 2013, L 158, s. 193).